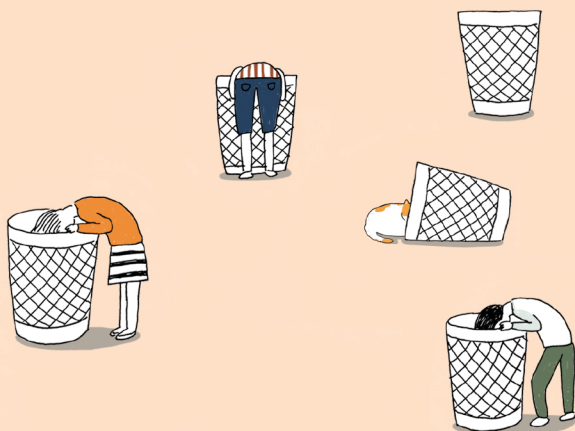
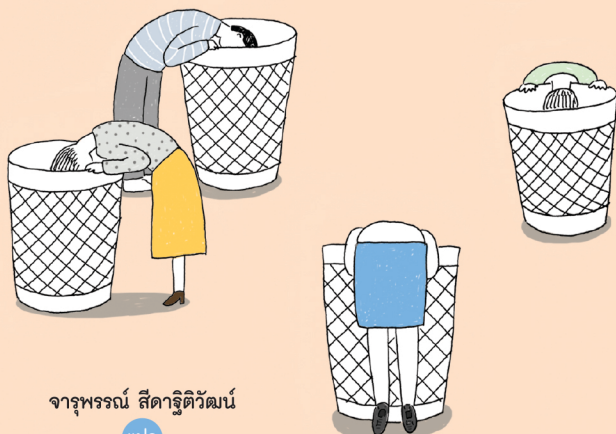

"ไอ้อ... *ทาสตัว*ไปเลยได้มัย"

.....

ในบรรดาวันต่างๆ ที่ทำให้รู้สึกอยากหายไป
อย่างน้อยก็ขอให้วันนี้เป็นวันที่มีความสุขนะ!

사
라
지
고
싶
은
날

จารุพรรณ สีดาธิติวัฒน์

แปล

Have a Booktiful Day!

เอ้อ...หายไปเลยได้มัย

นี่น่า คิม
เรื่อง ~~~~~ ภาพ

คุยกับ Bloom

คงยากที่มนุษย์จะหลีกเลี่ยงวันที่จิตใจย่ำแย่ แม้อาจเป็นแค่
วันหนึ่งที่ผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ แต่วินาทีนั้นก็อยากหายตัวไปเลย
หายไปให้หลุดพ้นจากความผิดหวังกับตัวเอง ทั้งที่เวลาผ่านไป
ก็แก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้ไม่ยาก แต่ในยามจิตใจอ่อนไหวเช่นนั้น
ก็ไม่พร้อมเผชิญหน้ากับความรู้สึกเหล่านั้นอยู่ดี

อยากล่องหนไม่ให้ใครเห็น
หรือเหาะไปลอยคว้างคว้างบนท้องฟ้า
ไม่ก็มุดลงหลุมที่ลึกและเย็น

แต่ในความเป็นจริง โลกที่เราอยากหายตัวไปอาจเป็นพื้นที่
ที่เราได้ให้เวลากับตัวเอง ทำอะไรสักอย่างที่เราต้องการ พุดคุย
และทำความเข้าใจจิตใจของเราเพื่อระบายก่อนความผิดหวังออกไป

ซึ่งวิธีที่ “นิน่า คิม” นักวาดและนักเขียนชาวเกาหลีใต้คนนี้
ทำคือการบ่นระบายเรื่องราวชีวิตลงในภาพวาด ผ่านตัวละคร
หญิงสาวธรรมดาคนหนึ่งชื่อ “วอร์รี” เพื่อมีใครสักคนที่กำลัง
คิดเหมือนกัน เข้าใจเธอ ให้กำลังใจ และเป็นแรงใจในวันที่อ่อนแรง
ได้บ้าง

ในอีกทางหนึ่งเธอก็หวังว่าภาพวาดเหล่านั้นจะเป็นความเข้าใจให้กับคนอื่นเช่นกัน เป็นพื้นที่ลับสำหรับหยุดพักบ่นระบายความผิดหวัง เป็นแรงผลักดันเปี่ยมกำลังใจให้ทุกคนก้าวไปข้างหน้าด้วยกันกับเธอ

“เฮ้อ...หายตัวไปเลยได้มั้ย” ผลงานตีพิมพ์ภาษาไทยเล่มที่ 3 ต่อจาก “พักให้ไหว ค่อยไปต่อ” และ “ฉันไม่ใช่ผู้ใหญ่ ฉันแค่อายุ 30” ของนักวาดลายเส้นเรียบง่ายแต่แฝงด้วยอารมณ์ความรู้สึกอันละเอียดอ่อน “นิน่า คิม”

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นความเพลิดเพลิน ความสบายใจ ราวกับหลุมหลบภัยตามเจตนาธรรมณที่เธอเขียนขึ้นมา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณจะผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากหายตัวไปและมีตัวตนอันสดใส (ในโลกที่วุ่นวายนี้) อย่างมีกำลังใจต่อไป

เฮ้อ...หายตัวไปร้านบุฟเฟต์บ้าง

Bloom

prologue 12

One กลายกำแพง 24

+ Behide the scene

มองไม่เห็นอะไรเลย | ความโกรธเกลียดที่กัดกินตัวฉันเอง |
น้ำหนักของความเหงา | เรื่องหัวร้อนในแต่ละวัน |
ไม่มีที่แห่งใดให้ฉันได้พักพิง | ชีวิตที่อยู่บนปลายเข็ม |
Problem | สุดท้ายก็มาบรรจบที่เครื่องหมายเล่นซ้ำ |
I Will Be Back | เคลื่อนย้ายเวลา |
ใครๆ ต่างก็มีเงามืดกันทั้งนั้น

Two สาส์นกับวัยทำงาน 56

+ Behide the scene

ปลีกตัวออกจากสังคม | ช่วงพายุโหมกระหน่ำของวัยทำงาน |
ตอนนี้ฉันอยู่ตรงไหนกันแน่? | ห่านที่ออกไข่เป็นทองคำ |
ความรู้สึกในคืนวันอาทิตย์ | ระเบิดเวลาของวันนี้! |
แซนด์วิชวิรก | จุดฟูสตี้อปของวัยทำงานอันแสนเหนื่อยล้า |
เวลาจำ อย่าเพิ่งไป | วงล้อหมุน | รอดตาย! | ประตุแคบๆ |
หมุนตัวๆ

Three ความสับสนพิสดารยากเย็น 92

+ Behide the scene

มันไม่ใช่แบบนั้นนะ | ทำไมฝนพรำจึงน่ากลัว |
ใช่แล้ว เจ้าป้อ | ความรู้สึกอันเปลือยเปล่า |
ใบหน้าอันเฉยชา | พันกันยุ่งเหยิงไปหมด | เตาวิตไอน้ำ |
ขีดเส้นกัน | ฤๅแจ่มหัวใจ | หมอประจำหัวใจ |
กลมเกลียวเข้าไว้

Four ความรักกับท่อนับ 122

+ Behide the scene

สองจิตสองใจ | ความก้าวหน้าของการเป็นคนคุย |
บ่อโคลนแห่งความเกลียดชัง | ชึ่งใจ | พรหมลิขิตที่แท้จริง |
ถ้าได้คบกับคนแบบนี้ก็คงจะดี | ความรู้สึกของคนที่เต็มเข้าไป
ในใจเธอเท่าไรก็ไม่เคยเต็ม | ความสนุกของการมีแฟน |
เมื่อเธอติดต่อกลับมา | รวมผลจากการถอนหายใจ
มาใส่ในลูกโป่ง | เธอคนนั้น

Five ถ้าอะไรก็ไม่ได้ตั้งใจ 150

+ Behind the scene

ทำอะไรก็ได้ตั้งใจ | จงทำให้แผ่นหลังที่ดูปอนๆ เซอๆ
ปัง! ปัง! ปัง! | กินจิบจิบ กินจิบจิบ | ก่อนที่ฉันจะระเบิด |
ไม่มีที่ให้ไป | Mismatch (x) | ตัวอย่างหนึ่ง ใจอีกอย่างหนึ่ง |
Narcissism | Twinkle | Signal

Six จับก็ไปรู้จักตัวเองเหมือนกัน 176

+ Behind the scene

หลอกตัวเอง | สกิลความเป็นผู้ใหญ่ 1 |
สกิลความเป็นผู้ใหญ่ 2 | เหตุผลที่ติดอยู่ในคุก | Thorn |
ในหัวฉันมีอะไรมีอะไรอยู่กันแน่ | ต้นหาร้อยวอน |
ร้านข้าแห่งความกังวล | Brain Reset | โลกของฉัน |
เธอคือใครนะ!

Seven สิ่งที่คุณสืบทอดไประหว่างใช้ชีวิต 208

+ Behind the scene

ไม่ต้องพยายามนักก็ได้ | สิ่งที่ถูกหลงลืมไป |
คำคืนแสนยาวนาน | เวลาที่ได้อยู่กับตัวเอง | น้ำที่หกไปแล้ว |
ทอระบายน้ำ | ร่มเงาที่คุ้นเคย | แค่ผ่านไปเฉยๆ เกอะ |
ปัญหาความสมดุล | ซุบซิบซุบซิบ | I'm Fineapple

Eight ทากยึดผนวออกไป 236

+ Behide the scene

แคว่รับฟังก็พอ | หญิงที่อ่อนไหวไปตามฤดูกาล |
สีหน้าของฉันวันนี้ | แม่ | ช่วงเวลาที่สง่างาม | ในวันฝนตก |
อธิษฐาน | ยิงดวงจันทร์ | อยากเอนหลังฟังใครสักคน |
จากฉัน ถึงตัวฉัน | ยึดเส้นยึดสายด้วยความสุข

Nine นางออก (Exit) 266

+ Behide the scene

กำแพงแห่งความลับ | หยุตเลย | แผงควบคุมของความรู้สึก |
ก่อนอื่นต้องมูฟจากที่ที่เคยอยู่ | ทางออกฉุกเฉิน | ก่อนอื่นก็ต้อง Go! |
ออกวิ่ง | ฤๅชยะ | ลอยไปตามแรงลม | ฉันจะไปตามทางของฉันอยู่ดี |
หากเปิดประตูบานนี้ออกไปละ

epilogue 292

five years later 294

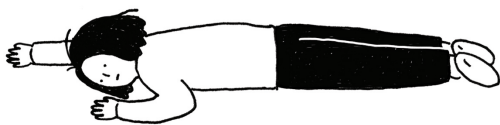
Worry's letter 296

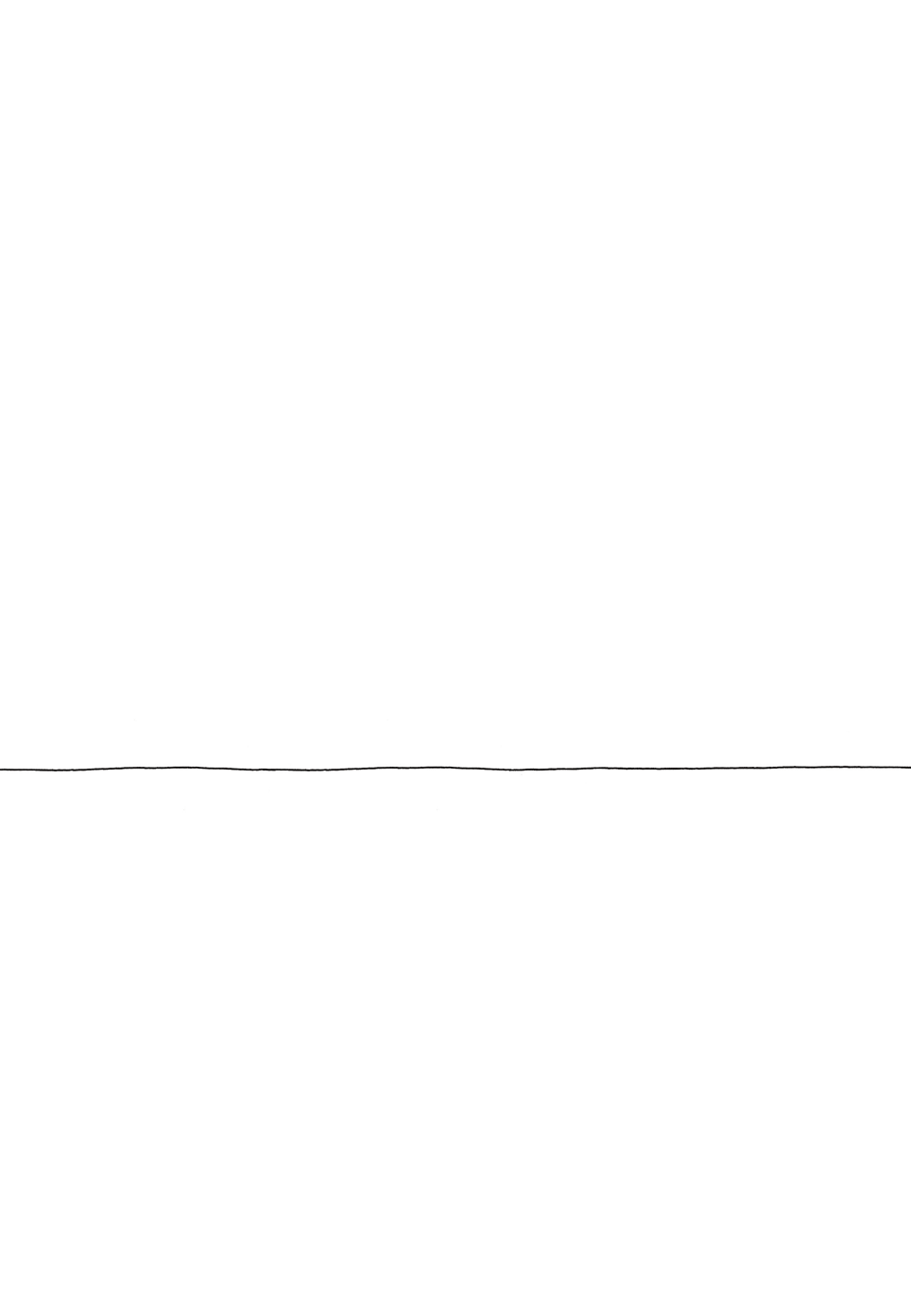
prologue

ถึงเวลาต้องพอสักที...ตอนนี้ พอเถอะ...

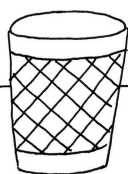
ฉันจะทำงานงี้ได้นะ?

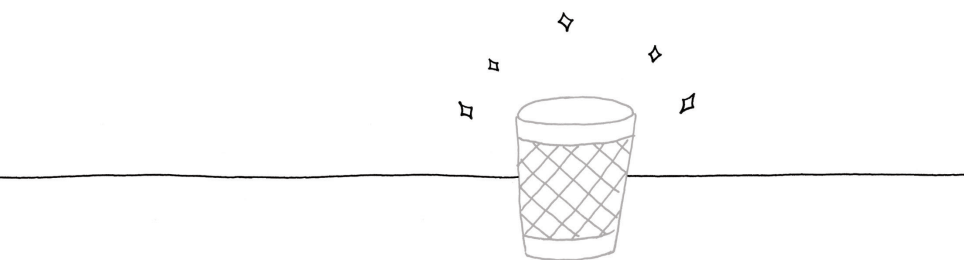

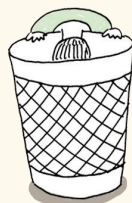
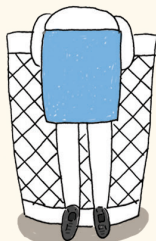
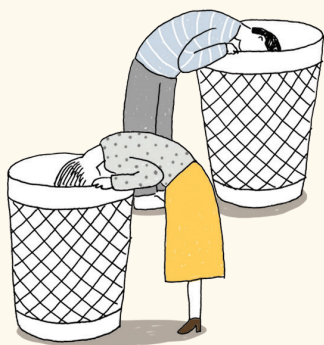
วันนี้ ผ่อนคลายจากทางไป
แบบที่ไม่เสียใครตามหาเจอ

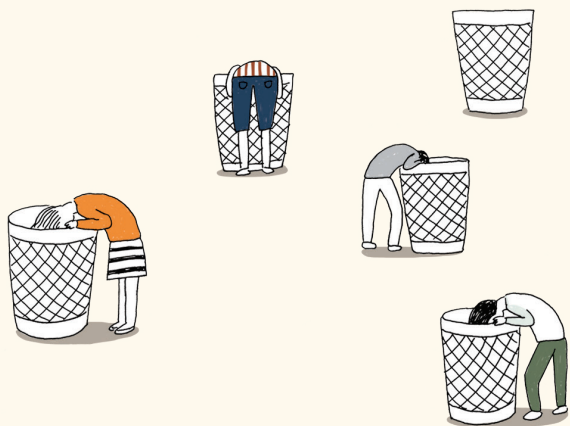

“ฉันหวังว่าหนังสือ ‘เฮ้อ...หายตัวไปเลยได้ไหม’ เล่มนี้
จะเป็นพื้นที่ที่ฉันหวังว่าจะช่วยปลดปล่อยความเดียวดาย
ไปพร้อมกับและการสร้างหลุมหลบภัยดับไปพร้อมกัน
ในช่วงเวลาที่เหนื่อยล้าอ่อนแรงนี้ได้ แต่ฉันภาวนาจากใจจริงว่า
สิ่งนี้คุณจะได้เจอเซฟโซนที่สามารถเข้าไปพักหลบภัยได้
ไปพร้อมกับ ‘วอร์รี’ ตัวละครหลักในหนังสือเล่มนี้”

ความฝัน นีน่า คิม

One

กลายกำเนิด

Behind the scene

รู้สึกไม่คงดีเลยแฮะ...
ถ้าเปิดประตูบานนี้ออก
จะไม่ใช่เป็นจริงๆ ใช่มั้ย?

ผิดที่ผิดใจ...

!!??!

ของไม่เก็บอะไรเลย

“ไปทั้งแบบนี้จะดีเหรอ...?”

บางครั้งความรู้สึกไร้จุดหมาย
ก็พุ่งตัวเข้ามาหาชนฉันเหมือนกัน
มันคือความกระสับกระส่ายกังวลที่แทรกตัวเข้ามา
ในขณะที่ฉันกำลังเตร็ดเตร่อยูในวังวนของความมืดมืด
ที่ถึงแม้จะมองออกไปไกลแค่ไหน
ก็ยังหาทางออกข้างหน้าไม่เจอไม่เห็นทางออกข้างหน้า

คนรอบตัวทยอยแต่งงานกันไปทีละคนสองคน
มีลูกสาวลูกชาย
ทุกคนดูใช้ชีวิตทุกคนได้อย่างราบรื่นไร้ปัญหา

ภาพที่บรรดาเพื่อน ๆ ที่มีชีวิตอย่างที่คนวัยนี้ควรจะเป็น
ทำให้ฉันหันกลับมามอง
มองกลับมายังทิศทางชีวิตของตัวเองอีกครั้ง
แต่ก็ไม่ได้มีใครมาสั่งชีวิตของฉันให้เป็นแบบนี้...

เมื่อใดที่ตัวเองมองไม่เห็นภาพอนาคตข้างหน้า
ราวกับดวงตามืดสนิทไปหมด ฉันเพียงแค่หวังว่า
ภายในความมืดมืดนั้น
จะมีแสงสว่างสาดส่องลอดผ่านเข้ามาอีกครั้ง

คำที่ใครบอกว่าชีวิตมีเพียงหนเดียว
มันก็ดูเหมือนเป็นคำพูดที่จริงนะ คำพูดนี้ก็ดูจะจริงอย่างที่ว่า
แต่เอาเข้าจริงแล้ว ช่วงเวลาที่เรากลับมาเจอ
หรือเจอเรื่องหนักหนาจนไม่สามารถรับมือไม่ได้ไหว
มันก็ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงเพียงแค่ครั้งสองครั้งในชีวิตหรอกจริงไหม
และเมื่อไรที่เกิดขึ้น มันก็ทำให้เราสับสนได้เสมอ
ว่าท้ายที่สุดสุดท้ายแล้ว
เราจะรับมือกับผลที่ตามมาของเส้นทางที่เราเลือกไว้ไหวหรือเปล่า

ใช้ชีวิตมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ไม่มีอะไรสำเร็จสักอย่าง
สิ่งที่ควรจะทำเอาไว้มันก็ไม่มี
มีบางครั้งก็คิดว่าตัวเองนี่เราใช้ชีวิตดีอยู่แล้วหรือเปล่า
เพียงแค่วันเดียว
ก็ยังรู้สึกเหมือนต้องรีบใช้ชีวิตแค่พอให้ผ่านวันนี้ไปไวๆ
แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันคิดว่าฉันก็ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่แล้วนะ...

หรือว่า...ที่ผ่านมามันไม่ใช่การพยายามอย่างเต็มที่กัน?

ความโกรธเกลียดที่กัดกินตัวฉันเอง

ความอยากเป็นคนที่ดีพอ

ความคิดที่ว่าแม้แต่สัญญาเล็กๆ น้อยๆ ก็ต้องรักษาไว้ให้ได้

การพยายามทำตัวไม่ให้ปะทะกับใคร

ความอยากเป็นคน que เข้ากันได้ดีกับทุก ๆ คน...

ความรู้สึกอะไรพวกนี้

เวลาคนเรากระทบกระทั่งกัน

เวลาเจอสถานการณ์โดนหักหลัง

ความรู้สึกพวกนี้แหละที่ถูกเปลี่ยน

กลายเป็นความเกลียดชังต่อใครสักคนในพริบตา

“ทำไมทำกับฉันแบบนี้ล่ะ?”

“ถึงฉันโกรธขนาดไหนก็ต้องไม่แสดงออกไปอย่างนั้นหรือ?”

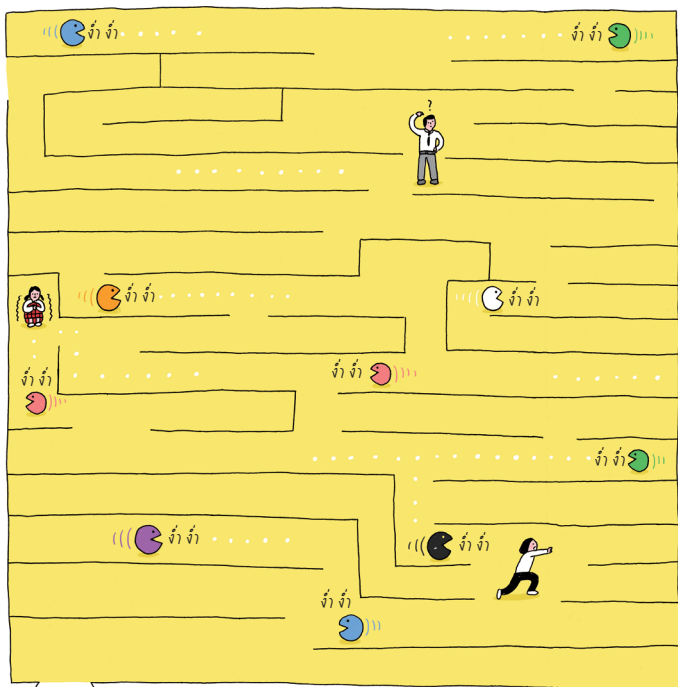
ยังตั้งคำถามกับตัวเองแบบนี้

ยิ่งเวลาแห่งความอดทนยาวนานเท่าไร

ความเกลียดชังที่มีก็ยิ่งก่อตัวขึ้น

และนั่นยังทำให้เขาวงกตในใจของเราซับซ้อนกว่าเดิม

เขาวงกตภายในใจของฉัน

วันนี้ฉันยังคงวิ่งหนีไปเรื่อย ๆ
วิ่งเพื่อไม่ให้ความรู้สึกเกลียดชังที่มีต่อใครสักคนมาจับต้องตัวฉันได้